

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/27/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116231278
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5116231278.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej a členov senátu JUDr. Ivany Nemčekovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v sporovej právnej veci žalobcu: KASTE-KONTA s.r.o., so sídlom Hradská XX, 821 07 Bratislava - Vrakuňa, IČO: 45 280 886, zastúpenému právnou zástupkyňou JUDr. Michaelou Volekovou, advokátkou, so sídlom M. Z. XX, XXX XX F. X, proti žalovanému: Jaroslav Michalovič Elektrik, s miestom podnikania 013 22 Rosina 865, IČO: 10 945 105, o zaplatenie 1.008 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v podaní zo dňa 31.08.2017 proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta 2017, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta 2017 v napadnutom výroku I., ktorým odmietol odpor žalovaného zo dňa 18.04.2017 proti platobnému rozkazu Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-40 zo dňa 16.03.2017 ako odpor bez vecného odôvodnenia p o t v r d z u j e.

II. Konanie o odvolaní žalovaného v podaní zo dňa 31.08.2017 proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta 2017 v napadnutom výroku III., ktorým rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti žalobcu v rozsahu 100 % z a s t a v u j e.

III. Žalobca m á n á r o k n a p l n ú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta 2017 okresný súd ako súdu prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) výkonom I. odmietol odpor žalovaného zo dňa 18.04.2017 proti platobnému rozkazu Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-40 zo dňa 16.3.2017 ako odpor podaný bez vecného odôvodnenia. V poradí II. výkonom okresný súd zrušil uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-44 zo dňa 17.5.2017 a výkonom III. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti žalobcu v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou dňa 06.12.2016 domáhal proti žalovanému uloženia povinnosti na zaplatenie sumy 1.008 Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Okresný súd žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel vydaním platobného rozkazu č.k. 10Cb/311/2016-40 zo dňa 16.3.2017, proti ktorému platobnému rozkazu podal žalovaný včas odpor, v ktorom uviedol, že nároky priznané platobným rozkazom spôsobom a rozsahom uloženého plnenia neuznáva a tieto rozporuje, a to čo do právneho dôvodu i výšky. Žalovaný súčasne navrhol platobný rozkaz zrušiť, nariadiť na prejednanie veci pojednávanie a na základe vykonaného dokazovania objektívne a spravodlivo rozhodnúť. S poukazom na § 267 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj len „CSP“) rozhodol okresný súd uznesením č.k. 10Cb/311/2016-44 zo dňa 17.5.2017 o zrušení platobného rozkazu Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-40 zo dňa 16.3.2017 v celom rozsahu. Predmetné uznesenie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom a doručené žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 23.05.2017.

Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote sťažnosť. Svoju sťažnosť žalobca odôvodnil tým, že odpor žalovaného spočívajúci len vo faktickej námietke neuznania nárokov priznaných žalobcovi čo do právneho dôvodu i výšky, nie je možné považovať za vecne odôvodnený odpor. Nakoľko žalovaný v podanom odpore neuviedol žiadne vecné alebo právne tvrdenia, ktoré by spochybňovali nárok žalobcu, nedošlo tak k splneniu obligatórnej podmienky odporu. Žalobca navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a podaný odpor v zmysle § 267 ods. 2 CSP odmietnuť. Okresný súd ďalej poukázal na § 239 ods. 1 CSP, § 240 CSP, § 242 CSP, § 248 CSP, § 249 CSP, § 250 ods. 2 CSP, § 267 ods. 1, 2 CSP a § 268 písm. b) CSP, pričom uviedol, že nakoľko napadnuté uznesenie je uznesením súdu prvej inštancie vydaným vyšším súdnym úradníkom, o sťažnosti žalobcu rozhodoval súd prvej inštancie postupom podľa § 239 a nasl. CSP, a to uznesením bez nariadenia pojednávania, pretože ho nepovažoval na prejednanie sťažnosti žalobcu za potrebné nariadiť. Sťažnosť žalobcu proti uzneseniu okresného súdu č.k. 10Cb/311/2016-44 zo dňa 17.5.2017, ktorým okresný súd rozhodol o zrušení platobného rozkazu Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-40 zo dňa 16.3.2017 v celom rozsahu vyhodnotil okresný súd ako dôvodnú, v nadväznosti na čo rozhodol o zrušení napadnutého uznesenia postupom podľa § 250 ods. 2 CSP. Súčasne okresný súd dôvodil, že v zmysle dikcie § 267 ods. 1 CSP sa odpor voči platobnému rozkazu musí vecne odôvodniť. Účelom tohto ustanovenia je zamedziť zmareniu vybavenia veci v skrátenej konaní. Civilný sporový poriadok bližšie neupravuje obsah a rozsah vecného odôvodnenia odporu, avšak mal by obsahovať opísanie rozhodujúcich skutočností, o ktoré žalovaný opiera svoju obranu proti uplatnenému nároku. Z podstaty tohto opravného prostriedku možno vyvodiť, že by malo ísť o námietky spochybňujúce opodstatnenosť alebo výšku peňažnej sumy priznanej žalobcovi platobným rozkazom, ktoré žalovaný súčasne preukáže pripojenými listinami alebo označením dôkazov. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 124/1998 z 28. januára 1999, podľa ktorého: „Na odôvodnenie odporu podaného proti platobnému rozkazu môže žalovaný uviesť akékoľvek tvrdenia (vecné alebo právne) spochybňujúce opodstatnenosť v platobnom rozkaze uloženej povinnosti. Nie je pritom rozhodujúce, či žalovaným uvádzané skutočnosti sú aj spôsobilé prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.“ Podľa okresného súdu z uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplývalo, že odôvodnenie odporu musí byť kvalifikované, t.j. vo veci samej, s konkrétnym vecným tvrdením, ktorým žalovaný odôvodní úplné alebo čiastočné popretie (neuznanie) nároku uplatneného žalobcom. V tejto spojitosti okresný súd uviedol, že žalovaný v podanom odpore proti platobnému rozkazu uvádza len, že nároky priznané platobným rozkazom spôsobom a rozsahom uloženého plnenia žalovaný neuznáva a tieto rozporuje, a to čo do právneho dôvodu i výšky. Žalovaný súčasne navrhol platobný rozkaz zrušiť, nariadiť na prejednanie veci pojednávania a na základe vykonaného dokazovania objektívne a spravodlivo rozhodnúť. Tieto tvrdenia žalovaného okresný súd vyhodnotil ako všeobecné, pretože žalovaný súčasne nešpecifikoval žiadne konkrétne skutočnosti, spochybňujúce nárok žalobcu na uplatnené úroky z omeškania, neuvádzal, v čom konkrétne spočíva ich rozpor so zákonom, z hľadiska ich základu a výšky. V žalobe doručenej žalovanému spolu s platobným rozkazom žalobca pritom výslovne uviedol dôvody a zákonné ustanovenia, na základe ktorých si uplatňuje nárok žalobou. Oproti tomu odôvodnenie odporu spočívalo len vo všeobecnom vyjadrení nesúhlasu s vydaným platobným rozkazom bez konkrétneho odôvodnenia a špecifikácie, z akých dôvodov žalovaný nárok žalobcu neuznáva. Uvedené všeobecné vyjadrenie žalovaného podľa okresného súdu nebolo možné považovať za vecné odôvodnenie v zmysle § 267 ods. 1 CSP. Žalovaný nespochybnil samotný základ žalovanej pohľadávky, teda existenciu záväzku žalovaného. Žalovaným len všeobecne formulovanú obranu voči platobnému rozkazu v jej súhrne podľa okresného súdu nebolo možné považovať za vecné odôvodnenie odporu. Žalovaný k odporu na preukázanie svojich tvrdení nepriložil žiadne listiny a neoznačil žiadne dôkazy. Okresný súd zároveň konštatoval, že žalovaný bol v platobnom rozkaze č.k. 10Cb/311/2016-40 zo dňa 16.3.2017 poučený o následkoch podania odporu bez vecného odôvodnenia, ktorými sú právoplatnosť platobného rozkazu a oprávnenie žalobcu viesť exekúciu na majetok žalovaného. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti okresný súd dospel k záveru, že odpor žalovaného zo dňa 18.04.2017 neobsahuje vecné odôvodnenie tak, ako to má na mysli zákonodarca v § 267 ods. 1 CSP. V nadväznosti na to okresný súd v súlade s § 267 ods. 2 písm. c) CSP odpor žalovaného odmietol ako odpor podaný bez vecného odôvodnenia. Súčasne postupom podľa § 250 ods. 2 CSP okresný súd zrušil uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-44 zo dňa 17.5.2017 v celom rozsahu. O náhrade trov konania o sťažnosti žalobcu okresný súd rozhodol podľa analogicky aplikovaného § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého: „Ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane“, v spojení s § 262 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“ Okresný súd súčasne uviedol, že v konaní o sťažnosti žalobcu nesie procesné zavinenie na vzniku trov žalobcu žalovaný, nakoľko podanie odporu bez vecného

odôvodnenia bráni jeho vecnému prejednaníu na pojednávaní. Z uvedených dôvodov okresný súd žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti v plnom rozsahu (100%).

3. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu, vo výroku I. o odmietnutí odporu žalovaného ako odporu podaného bez vecného odôvodnenia a vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti žalobcu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v podaní zo dňa 31.08.2017 (č.l. 59 spisu). Namietal, že okresný súd nesprávne právne vec posúdil, keď podaný odpor žalovaného považoval za podaný bez odôvodnenia vo veci samej, keďže podľa jeho názoru sa vyjadruje len vo všeobecnom rozsahu, bez odôvodnenia, špecifikácie a nepripája žiadne listiny, ani neoznačuje žiadne dôkazy. Uvedený názor žalovaný nepovažoval za správny. Súčasne žalovaný dôvodil, že právna úprava podmienok vydania platobného rozkazu zakotvená v § 265 a nasl. CSP síce umožňuje súdu o veci rozhodnúť aj platobným rozkazom, a to na základe skutočností tvrdých žalobcom, o ktorých súd nemá pochybnosti, čo však nie je zárukou toho, že ním ukladaná povinnosť zaplatiť pohľadávku zodpovedá skutočnosti a vyplýva zo zákona, z právneho vzťahu alebo porušenia práva. Zabrániť tomu, aby nastali účinky uvedené v § 265 ods. 1 CSP možno jedine včasným podaním odôvodneného odporu, pričom zákon v § 267 CSP zakotvuje povinnosť vecného odôvodnenia. Na odôvodnenie odporu môže žalovaný uviesť akékoľvek tvrdenia spochybňujúce opodstatnenosť v platobnom rozkaze uloženej povinnosti zaplatiť žalobcovi ním uplatnenú pohľadávku. Žalovaný ďalej uviedol, že nie je nutné, aby v odpore reagoval na všetky skutočnosti, z ktorých žalobca vyvodzuje svoje právo; nemusí ani uviesť dôvody tvrdenej existencie práva, pričom s tým sa súd musí vysporiadať pri prejednaní veci v konaní, pri zachovaní práva žalovaného na spravodlivý proces. Z hľadiska posúdenia podľa žalovaného, či je odpor odôvodnený, nie je v zmysle zákonnej právnej úpravy ani rozhodujúce to, či žalovaným uvádzané skutočnosti sú aj spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Žalovaný v podanom odpore zo dňa 18.04.2017 nároky uplatnené žalobcovom rozporoval, čo do právneho dôvodu aj výšky, rovnako i spôsob a rozsah platobným rozkazom uloženého plnenia. Uvedeným postojom žalovaný dal jednoznačne najavo svoj nesúhlas a vyjadril pochybnosti o výške jeho záväzku voči žalobcovi. Podľa žalovaného vyššie uvedené spĺňalo kritériá odôvodneného odporu, preto okresný súd napadnutým uznesením nepostupoval správne, ak takýto odpor žalovaného odmietol ako odpor podaný bez vecného odôvodnenia. Takýmto postupom okresný súd zasiahol do elementárneho a Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva účastníka konania (poznámka krajského súdu: žalovaný mal zrejme na mysli strany konania) na spravodlivý súdny proces a odňal žalovanému možnosť konať pred súdom, čím bol podľa žalovaného naplnený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Na základe vyššie uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu č.k. 10Cb/311/2016 zo dňa 1. augusta 2017 zrušil a aby okresný súd po vrátení veci naďalej konal a vykonal úkony na samotné prejednanie veci.

4. Po predložení veci Krajskému súdu v Žiline (ako súdu odvolaciemu) na konanie a rozhodnutie o podanom odvolaní žalovaného v podaní zo dňa 31.08.2017 (č.l. 59 spisu), bola vec podaním zo dňa 14.12.2017 (č.l. 67 spisu), vrátená okresnému súdu ako predčasne predložená z dôvodu nezrovnalostí, bližšie špecifikovaných v predmetnom podaní.

5. Pred opätovným predložením veci Krajskému súdu v Žiline (ako súdu odvolaciemu), sa k doručenému odvolaniu žalovaného písomne vyjadril žalobca v podaní právnej zástupkyne zo dňa 04.01.2018 (č.l. 76 spisu), doručenom prostredníctvom elektronických prostriedkov dňa 08.01.2018, doplnenom v listinnej podobe dňa 11.01.2018 (č.l. 79 spisu) za dodržania lehoty v zmysle § 125 ods. 2 CSP. V podanom vyjadrení žalobca poukázal na napadnuté uznesenie okresného súdu, t.j. uznesenie č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta 2017, pričom uviedol, že s predmetným uznesením okresného súdu sa v plnej miere stotožňuje a odvolanie žalovaného zo dňa 31.08.2017 považuje za subjektívny výklad ustanovení právneho poriadku Slovenskej republiky. V tejto súvislosti žalobca ďalej uviedol, že voči platobnému rozkazu Okresného súdu Žilina zo dňa 16.3.2017, č.k. 10Cb/311/2016-40 mal žalovaný možnosť podať odpor, pričom o náležitostiach aj následkoch podaného odporu bol riadne súdom poučený. Žalovaný svoje legitímne právo využil, no napriek poučeniu okresného súdu podal odpor vecne neodôvodnený, na základe čoho bol tento neskôr, z dôvodu nesplnenia obligatórnej zákonnej náležitosti, odmietnutý. Podľa žalobcu žalovanému nebola nijakým spôsobom uprená možnosť riadne sa v kontradiktórnom procese brániť. Žalobca zvýraznil, že § 267 ods. 1 CSP jednoznačne uvádza, že „odpor proti platobnému rozkazu sa musí vecne odôvodniť.“ Zákonodarca neponecháva na voľnej úvahe strany sporu výklad tohto ustanovenia, ale jasne a zreteľne definuje povinnosť tvrdenia, ktorá je základným pilierom spravodlivého sporového konania, a to aj v prípade žalovaného. Žalobca v návrhu

na vydanie platobného rozkazu riadne preukázal nesporný nárok na úhradu sumy vo výške 1.008 Eur s príslušenstvom z titulu splatných faktúr za vývoz odpadu, na základe čoho bol okresným súdom dňa 16.3.2017 vydaný platobný rozkaz č.k. 10Cb/311/2016-40. Súčasne žalobca poukázal na § 151 ods. 2 CSP. Dôvodil, že žalovaný relevantným spôsobom neodôvodnil podaný odpor zo dňa 18.04.2017 na základe čoho je možné konštatovať, že záver ku ktorému došiel okresný súd vo vyššie uvádzanom uznesení je správny, keď uvádzal, že tvrdenia žalovaného sú všeobecné, nakoľko žalovaný nešpecifikuje žiadne konkrétne skutočnosti, spochybňujúce nárok žalobcu na základe čoho mal okresný súd zato, že odpor žalovaného neobsahuje vecné odôvodnenie tak, ako to má na mysli zákonodarca v § 267 ods. 1 CSP. V prípade, ak by žalovaný disponoval akýmikoľvek skutkovými alebo právnymi argumentmi, nielen že mal možnosť, ale v zmysle zákonných ustanovení bol povinný ich včas a riadne uviesť, čo však doposiaľ neurobil a v súčasnosti tak dochádza len k ne hospodárnemu a neúčelnému predlžovaniu konania zo strany žalovaného. Z vyššie uvedeného podľa žalobcu jednoznačne vyplývalo, že k zásahu do práva žalovaného na spravodlivý súdny proces nemohlo dôjsť. Obsah práva na spravodlivý súdny proces spočíva v slobodnom uplatnení práva, ktoré žalovanému nebolo uprené ani obmedzené a využil ho spôsobom a v rozsahu podľa vlastného slobodného uváženia. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, ktorého vybrané časti aj následne citoval. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta 2017 ako vecne správne rozhodnutie v celom rozsahu potvrdil.

6. K doručenému vyjadreniu žalobcu v podaní právnej zástupkyne zo dňa 04.01.2018 (č.l. 79 spisu) sa žalovaný písomne nevyjadril.

7. K opätovnému predloženiu veci krajskému súdu ako súdu odvolaciemu na konanie a rozhodnutie o podanom odvolaní žalovaného, v podaní zo dňa 31.08.2017 (č.l. 59 spisu), došlo dňa 19.02.2018, ktorú uvedenú skutočnosť dotvrdzuje aj samotná predkladacia správa, nachádzajúca sa na č.l. 85 spisu.

8. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach podľa § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP postupom bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario a napadnuté uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta 2017 v napadnutom výroku I., ktorým odmietol odpor žalovaného zo dňa 18.04.2017 proti platobnému rozkazu Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-40 zo dňa 16.03.2017 ako odpor bez vecného odôvodnenia, potvrdil ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. Konanie o odvolaní žalovaného v podaní zo dňa 31.08.2017 proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta 2017 v napadnutom výroku III., ktorým rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti žalobcu v rozsahu 100 %, zastavil s poukazom na § 161 ods. 2 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP.

9. Podľa § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný .

10. Krajský súd uvádza, že pri posudzovaní napadnutého rozhodnutia okresného súdu bol viazaný nielen odvolacími dôvodmi žalovaného v zmysle § 380 ods. 1 CSP, ale aj obsahom podaného odporu žalovaným proti platobnému rozkazu vydaným Okresným súdom Žilina dňa 16.3.2017 pod č.k. 10Cb/311/2016-40, keďže práve žalovaným podaný odpor v podaní zo dňa 18.04.2017 (č.l. 43 spisu) proti predmetnému platobnému rozkazu bol napadnutým uznesením okresného súdu odmietnutý ako odpor podaný bez odôvodnenia vo veci samej. Krajský súd preto vychádzal nielen z rozsahu odvolania žalovaného a z dôvodov tohto odvolania písomne obsiahnutých v jeho podaní zo dňa 31.08.2017 (č.l. 59 spisu), ale aj s dôrazom na obsah písomne podaného odporu žalovaným v podaní zo dňa 18.04.2017, pretože nosnou otázkou posudzovanou v odvolacom konaní bolo posúdenie (ne)správnosti záverov okresného súdu, ktorý konštatoval podanie odporu bez odôvodnenia vo veci samej, majúci za následok odmietnutie odporu, uskutočneného žalovaným v podaní zo dňa 18.04.2017 (č.l. 43 spisu). Súčasne odvolací súd dodáva, že z obsahu podaného odvolania žalovaného bolo zrejmé, že čo do rozsahu bolo napadnuté uznesenie okresného súdu č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta 2017 aj vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti žalobcu.

11. Pre posúdenie podstatnej a rozhodnej otázky, a to či odpor žalovaného v podaní zo dňa 18.04.2017 (č.l. 43 spisu) bol odporom odôvodneným vo veci samej, sa krajský súd opätovne oboznámil

s obsahom spisového materiálu a priebehom konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia okresného súdu, t.j. uznesenia č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta 2017. Zistil, že žalobca sa žalobou v podaní právnej zástupkyne zo dňa 30.11.2016 (č.l. 1-4 spisu), doplnenou v podaní zo dňa 05.01.2017 (č.l. 27 spisu) domáhal vydania platobného rozkazu na zaplatenie 1.008 Eur, spolu s úrokom z omeškania a náhrady trov konania. Okresný súd žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel vydaním platobného rozkazu č.k. 10Cb/311/2016-40 zo dňa 16.3.2017, ktorým žalovanému uložil povinnosť, aby do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatil žalobcovi sumu 1.008 Eur s úrokom z omeškania (bližšie špecifikovaným v predmetnom platobnom rozkaze), paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 40 Eur alebo, aby v tej istej lehote podal odpor s vecným odôvodnením na Okresnom súde Žilina. Proti predmetnému platobnému rozkazu okresného súdu podal v zákonnej lehote žalovaný odpor, a to v podaní zo dňa 18.04.2017 (č.l. 43 spisu) s tým, že „nároky priznané platobným rozkazom žalobcovi spôsobom a rozsahom uloženého plnenia žalovaný neuznáva a tieto rozporuje, a to čo do právneho dôvodu i výšky.“ O takto podanom odpore žalovaným okresný súd rozhodol uznesením č.k. 10Cb/311/2016-44 zo dňa 17.5.2017, ktorým zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-40 zo dňa 16.3.2017 v celom rozsahu, proti ktorému uzneseniu (vydanému vyšším súdnym úradníkom) podal v zákonnej lehote žalobca v podaní právnej zástupkyne zo dňa 06.06.2017 sťažnosť (č.l. 49 spisu). O podanej sťažnosti rozhodol okresný súd napadnutým uznesením č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta 2017 a to tak, že výrokom I. odmietol odpor žalovaného zo dňa 18.04.2017 proti platobnému rozkazu Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-40 zo dňa 16.3.2017 ako odpor podaný bez vecného odôvodnenia, výrokom II. zrušil uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-44 zo dňa 17.5.2017 a výrokom III. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti žalobcu v rozsahu 100 %. Proti predmetnému uzneseniu okresného súdu (vo výroku I. a III.) podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, v podaní zo dňa 31.08.2017 (č.l. 59 spisu).

12. Podľa § 265 ods. 1 CSP, ak je možné vo veci samej alebo o jej časti rozhodnúť na základe skutočností tvrdených žalobcom, o ktorých súd nemá pochybnosti, najmä ak tieto skutočnosti vyplývajú z listinných dôkazov, možno o žalobe rozhodnúť bez vyjadrenia žalovaného a bez nariadenia pojednávania aj platobným rozkazom, v ktorom sa žalovanému uloží, aby do 15 dní od doručenia zaplatil uplatnenú peňažnú pohľadávku alebo jej časť a nahradil trovy konania alebo aby v tej istej lehote podal odpor. Výrok o trovách konania sa na účely konania o platobnom rozkaze považuje za uznesenie.

13. Podľa § 267 ods. 1 CSP, odpor proti platobnému rozkazu sa musí vecne odôvodniť. Ustanovenie § 129 sa pri nedostatku vecného odôvodnenia nepoužije. V odôvodnení žalovaný opíše rozhodujúce skutočnosti, o ktoré opiera svoju obranu proti uplatnenému nároku. K odporu pripojí listiny, na ktoré sa odvoláva, prípadne označí dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. O tom musí byť žalovaný v platobnom rozkaze poučený.

14. Podľa § 267 ods. 2 písm. c) CSP, súd uznesením odmietne odpor, ktorý bol podaný bez vecného odôvodnenia; o tomto následku musí byť žalovaný poučený v platobnom rozkaze.

15. Podľa § 267 ods. 3 CSP, ak čo len jeden zo žalovaných podá včas odpor s vecným odôvodnením, súd zruší platobný rozkaz v celom rozsahu a nariadi pojednávanie. To neplatí, ak ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76.

16. Krajský súd poukazuje na citáciu vyššie uvedených zákonných ustanovení platných a účinných k dátumu vydaného platobného rozkazu okresným súdom ako aj podaného odporu žalovaným, keďže práve z týchto rozhodných zákonných ustanovení sa vyžaduje v prípade podaného odporu, aby tento bol odôvodnený vo veci samej. Odôvodnenie preto musí mať väzbu na vec samú. Čo je vecou samou vyplýva z § 132 ods. 1 CSP v spojení s podanou žalobou žalobcu v podaní právnej zástupkyne zo dňa 30.11.2016, doplnenou v podaní zo dňa 05.01.2017. Vec sama sa vyjadruje najmä opísaním rozhodujúcich skutočností a označením dôkazov na ich preukázanie.

17. Po oboznámení sa s podanou žalobou žalobcu v podaní právnej zástupkyne zo dňa 30.11.2016 (č.l. 1 - 4 spisu), doplnenou v podaní zo dňa 05.01.2017 (č.l. 27 - 28 spisu) bolo zistené, že žalobca vec samu vyjadril opisom rozhodujúcich, podstatných skutkových okolností v dostatočnom rozsahu, keď z nich bolo zrejmé, že žalobca sa v zmysle objednávky na vývoz odpadu vo veľkokapacitných kontajneroch a s tým súvisiacich prác v spojení s predloženými dôkazmi, domáhal zaplatenia sumy 1.008 Eur s

príslušenstvom, titulom neuhradených faktúr za vyššie uvedené poskytnuté služby. Žalobca súčasne označil a doložil dôkazy, a to objednávku na odvoz odpadu (č.l. 7 spisu), fotokópie faktúr a záznamov o prevádzke vozidla nákladnej dopravy (č.l. 8 - 16 spisu) a fotokópiu predžalobnej výzvy zo dňa 04.10.2016 spolu s pripojenou doručenkou, preukazujúcou doručenie predmetnej výzvy (č.l. 17-18 spisu).

18. Okresný súd návrhu žalobcu na vydanie platobného rozkazu vyhovel, keď dňa 16.3.2017 bol vydaný platobný rozkaz č.k. 10Cb/311/2016-40, ktorým v poradí I. výrokom bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.008 Eur spolu s úrokom z omeškania (bližšie špecifikovaným v predmetnom platobnom rozkaze), paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40 Eur alebo, aby v tej istej lehote podal odpor s vecným odôvodnením na Okresnom súde Žilina a v poradí II. výrokom bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 167,98 Eur (k rukám právneho zástupcu) a ostatných trov konania vo výške 60 Eur, všetko do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu. Súčasne v rámci poučenia okrem iného vyplývalo, že „Podaný odpor musí byť vecne odôvodnený. Vyjadrite sa v ňom, či uznávate aspoň časť voči Vám uplatnenému nároku alebo ho považujete za neopodstatnený v celom rozsahu, pripojte listiny na ktoré sa odvolávate, prípadne označte dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd odmietne odpor, ktorý bude podaný oneskorene, neoprávnenou osobou alebo bez vecného odôvodnenia.“ Z rozsahu poučenia obsiahnutého v platobnom rozkaze žalovaný preto mal vedomosť, že je potrebné v prípade ním podaného odporu tento odôvodniť vo veci samej, a to takými skutočnosťami, ktoré obstoja proti žalobcovým tvrdeniam a predloženým dôkazom. Žalovanému okrem platobného rozkazu v zmysle doručky na č.l. 42 spisu bola doručená žaloba (aj jej doplnenie), ako aj dôkazy doložené k žalobe i s poukazom na § 111 ods. 1 CSP. Žalovaný v zákonnej lehote podaním zo dňa 18.04.2017 (č.l. 43 spisu) podal odpor proti vydanému platobnému rozkazu, v ktorom uviedol, že „nároky priznané platobným rozkazom žalobcovi spôsobom a rozsahom uloženého plnenia žalovaný neuznáva a tieto rozporuje, a to čo do právneho dôvodu i výšky.“ Takto podaný odpor žalovaným aj podľa krajského súdu nie je odporom, ktorý by obsahoval odôvodnenie vo veci samej, a to vo väzbe na vec samú, ktorá bola vyjadrená skutkovými tvrdeniami žalobcu v podanej žalobe spolu s doložením dôkazných prostriedkov. Žalovaný i napriek tomu, že mal doručenú žalobu a dôkazy žalobcu a bol poučený o tom, že odpor je potrebné podať s odôvodnením vo veci samej, v ním podanom odpore zo dňa 18.04.2017 (č.l. 43 spisu) použil len všeobecné tvrdenia o popieraní žalobcovho nároku bez konkrétneho bližšieho odôvodnenia viažuceho sa k veci samej. K námietke žalovaného ohľadne výšky žalovanej sumy krajský súd uvádza, že podľa žalobcom opísaných skutkových tvrdení s odkazom na predložené dôkazy sa určenie výšky a jej špecifikácia nejavila ako nepresná, prípadne zmätočná, skôr naopak, špecifikácia výšky je presná a zrozumiteľná, s odkazom na priložené faktúry spolu so záznamami o prevádzke vozidla nákladnej dopravy. V konečnom dôsledku žalovaný svoje tvrdenia neoprel o žiadne listinné dôkazy. Opätovne odvolací súd uvádza, že žalovaný bol v platobnom rozkaze dostatočne poučený o tom, že odpor je potrebné odôvodniť takými skutočnosťami, ktoré obstoja proti žalobcovým tvrdeniam. Vychádzajúc z obsahu predloženého spisu, z podanej žaloby a v nej vymedzených skutkových okolností, ktoré vyjadrovali vec samú v spojení s doložením listinných dôkazov a podaného odporu žalovaným v podaní zo dňa 18.04.2017 (č.l. 43 spisu), bolo zrejmé, že žalovaný vyjadrením len všeobecného tvrdenia o tom, že nároky priznané platobným rozkazom žalobcovi spôsobom a rozsahom uloženého plnenia žalovaný neuznáva a tieto rozporuje, čo do právneho dôvodu a výšky, nesplnil zákonnú požiadavku odôvodneného odporu vo veci samej. Preto okresný súd vecne správne postupoval, ak takto podaný odpor žalovaného v podaní zo dňa 18.04.2017 (č.l. 43 spisu), doručený okresnému súdu dňa 18.04.2017 odmietol ako odpor podaný bez odôvodnenia vo veci samej.

19. Krajský súd v súvislosti so svojim postupom a rozhodnutím považuje za potrebné sa vyjadriť, že inštitút vecného odôvodnenia treba vykladať ako odôvodnenie riadne, teda vecne odôvodnený odpor znamená odpor podaný s odôvodnením vo veci samej, t.j. so splnením si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti. Vec sama tvorí predmet konania, žalovaný musí v odpore uvádzať skutočnosti odôvodňujúce spochybnenie žalobcom tvrdeného nároku, čiže žalovaný musí v odôvodnení opísať rozhodujúce skutočnosti, o ktoré opiera svoju obranu proti uplatnenému nároku. K odporu musí pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva, prípadne označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Konkrétnosť obsahovej náležitosti odporu sa vyžaduje aj ustálenou rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov k tomu, aby sa zabránilo oddialovaniu právoplatného ukončenia sporu. Nepochybne vecným odôvodnením podaného odporu je len také odôvodnenie, ktoré je spojené so splnením si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti žalovaným. Žalovaným podaný odpor takéto vecné odôvodnenie nemá, pretože obsahuje len všeobecné, nekonkrétne popretie žalobcovho nároku. Odvolací súd dodáva, že žalovanému boli

vytvorené podmienky k tomu, aby uskutočnil odpor s odôvodnením vo veci samej, t.j. uskutočnil vecné odôvodnenie, ak mu spolu s platobným rozkazom bola doručená žaloba (jej doplnenie) a prílohy k žalobe, t.j. dôkazy, čo dotvrdzuje aj samotná doručienka, nachádzajúca na č.l. 42 spisu. Aj napriek uvedenému, žalovaný odpor vecne neodôvodnil, odôvodnil ho len všeobecnou námietkou neuznania uloženého plnenia žalobcovi, ako aj rozporu sumy pohľadávky a jej právneho dôvodu. Inými slovami, žalobca v podanom odpore nenamietal existenciu svojho dlhu ako takého (napr. pre neplatnosť zmluvy, prípadne z dôvodu úhrady dlžnej sumy, zániku dlhu započítania a pod.), čo je podstatou, resp. zmyslom podania oporu proti platobnému rozkazu. Odvolací súd uvádza, že odpor proti platobnému rozkazu je špecifickým spôsobom procesnej obrany sporovej strany, ktorá má za predpokladu splnenia zákonom ustanovených podmienok (včasnosť, odôvodnenosť vo veci samej a podanie oprávnenou osobou) absolútny kasačný účinok voči platobnému rozkazu. Z ustanovení CSP vyššie citovaných k dátumu vydaného platobného rozkazu a podaného odporu žalovaným vyplýva, čo je zákonnou úpravou vyžadované pri náležitostiach odporu, a to povinnosť vecne odôvodniť odpor. Len nad rámec odvolací súd dodáva, že pokiaľ by pripustil tvrdenia žalovaného, namietané v podanom odvolaní v podaní zo dňa 31.08.2017 (č.l. 59 spisu), uvedené by malo za následok stratu podstaty a účelu platobného rozkazu ako rozhodnutia vo veci samej, vydanom v skrátanom konaní, účelom ktorého konania je rýchle a hospodárne vybavenie sporu.

20. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne

21. Vzhľadom k vyššie uvedenému preto krajský súd napadnuté uznesenie Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta 2017, v napadnutom výroku I., ktorým okresný súd odmietol odpor žalovaného ako odpor bez vecného odôvodnenia potvrdil ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP.

22. Z obsahu podaného odvolania žalovaného, v podaní zo dňa 31.08.2017 (č.l. 59 spisu) mal odvolací súd taktiež preukázané, že čo do rozsahu bolo napadnuté uznesenie okresného súdu č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta aj vo výroku III. o náhrade trov konania o sťažnosti, t.j. vo výroku, ktorým okresný súd rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti žalobcu v rozsahu 100 %.

23. Primárne podľa odvolacieho súdu bolo v procesnej rovine potrebné sa zaoberať najskôr otázkou, či boli splnené všetky zákonom predpísané podmienky pre konanie odvolacieho súdu č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta 2017 vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti. Po opätovnom oboznámení sa s obsahom spisového materiálu, odvolací súd dospel k záveru o nedostatku funkčnej príslušnosti na jeho prejednanie a rozhodnutie.

24. Ako už bolo vyššie uvedené, bolo nepochybné, že odvolanie žalovaného v podaní zo dňa 31.08.2017 (č.l. 59 spisu) smeruje proti rozhodnutiu, ktorým sudca okresného súdu postupom podľa § 248 a nasl. CSP rozhodol o sťažnosti žalobcu proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom a zároveň rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti žalobcu. Súčasne bolo zrejmé, že v napadnutom uznesení okresného súdu č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta 2017 boli strany konania okresným súdom poučené o možnosti podať proti jeho výroku III. odvolanie. Uvedenú skutočnosť dotvrdzuje aj samotné poučenie obsiahnuté v napadnutom uznesení, podľa ktorého: „Proti výrokom I. a III. uznesenia možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Žilina ku Krajskému súdu v Žiline.“

25. Podľa § 161 ods. 1 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

26. Podľa § 161 ods. 2 CSP, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

27. Podľa § 34 CSP, o odvolaní rozhoduje krajský súd, ak tento zákon neustanovuje inak.

28. Podľa § 355 ods. 2 CPS, proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

29. Podľa § 355 ods. 2 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

30. Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že proti tejto forme súdneho rozhodnutia vo svojej podstate odvolanie nie je prípustné. Zákon ho pripúšťa len v tých prípadoch, ktoré taxatívne vypočítava v § 357 CSP (pozitívne vymedzenie), v ktorom (okrem iných) pod písm. m) uvádza, že odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. V tejto spojitosti krajský súd zvyrazňuje, že v prípade rozhodnutia sudcu o sťažnosti strany podanej proti uzneseniu vydaného súdnym úradníkom je však potrebné prípustnosť odvolania upravenú v § 357 písm. m) CSP vykladať v súlade s Článkom 3 ods. 1 a 2 základných princípov CSP.

31. V tomto smere odvolací súd súčasne poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 1/2014-17 zo dňa 23. januára 2014, z ktorého vyplýva: „V súvislosti s výkladom tohto ustanovenia ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné poukázať na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej už uviedol, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávnosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie prispieť k zisteniu obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy (IV. ÚS 515/2012, IV. ÚS 294/2012, IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010, m. m. I. ÚS 306/2010). Podľa tejto judikatúry ako ústavne nesúladné (porušujúce základné práva sťažovateľa) ústavný súd hodnotí aj také rozhodnutia všeobecných súdov, v ktorých boli zákony, prípadne podzákonné právne úpravy interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, napr. v dôsledku prílišného formalizmu (IV. ÚS 515/2012, IV. ÚS 294/2012, IV. ÚS 192/08, IV. ÚS 69/2012, IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 26/2010, III. ÚS 163/2011, podobne aj Ústavný súd Českej republiky napr. III. ÚS 150/99).“

32. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

33. Z uvedeného citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Pod rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, treba rozumieť len také rozhodnutie, ktorým sa končí konanie vo veci samej (k tomu pozri argumentáciu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení sp.zn. 6Cdo/105/2017 zo dňa 31. júla 2017). Je však potrebné dodať, že za rozhodnutie, ktorým sa konanie končí treba považovať aj rozhodnutie, ktorým sa konanie zastavuje (teda sa končí bez meritórneho rozhodnutia).

34. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Odvolací súd ďalej uvádza, že z predmetného zákonného ustanovenia vyplýva, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré je treba doručiť, je prípustná sťažnosť (§ 239 ods. 1 CSP). V danom prípade je teda sťažnosť prostriedkom procesnej obrany proti uzneseniam vydaným súdnym úradníkom, a to vtedy, ak sa takéto uznesenie doručuje v zmysle § 235 ods. 2 CSP. Sťažnosť pritom nemá devolutívny účinok a rozhodovať o ňom bude vždy súd tej istej inštancie. Sťažnosť je z hľadiska systematiky Civilného sporového poriadku zaradená v druhom diele piatej hlavy druhej časti zákona, čo znamená, že ide o inštitút základného konania v prvej inštancii. Z hľadiska systematického výkladu inštitútu sťažnosti to zároveň znamená, že jeho umiestnenie v systematike a štruktúre zákona umožňuje spoľahlivo ustáliť záver, že nejde o opravný prostriedok. Opravné prostriedky normuje Civilný sporový poriadok vo svojej štvrtjej časti, pričom možno konštatovať, že civilné procesné právo operuje s tzv. numerus clausus, čo do počtu opravných prostriedkov - výpočet opravných prostriedkov upravených v štvrtjej časti CSP je uzavretý taxatívnym výpočtom, ktorý nemožno analogicky rozširovať. Z doktrínálneho hľadiska ide teda o osobitný prostriedok procesnej obrany voči definovaným uzneseniam (t.j. voči uzneseniam súdu prvej

inštancie vydaným súdnym úradníkom - pozri § 239 ods. 1 CSP). Tento záver subsidiárne podporuje i dôvodová správa k Civilnému sporovému poriadku. Vyplýva z nej, že z dôvodu zabezpečenia procesnej ekonómie bude rozhodnutie súdu o sťažnosti „rozhodnutím konečným“ bez možnosti proti nemu podať akýkoľvek ďalší opravný prostriedok“. Je potrebné zdôrazniť, že účelom sťažnosti je predovšetkým zrýchlenie súdneho konania a odbremenenie odvolacích súdov od rozhodovania v jednoduchších veciach.

36. Civilný sporový poriadok teda výslovne upravuje niektoré právomoci súdnych úradníkov. Hoci to Civilný sporový poriadok výslovne nezakotvuje, sťažnosť nie je prípustná proti rozhodnutiu sudcu ani senátu. Sťažnosť nie je prípustná ani proti uzneseniam, proti ktorým je prípustné odvolanie (§ 357 a contrario).

37. Podľa krajského súdu akceptovanie prípustnosti odvolania proti rozhodnutiu sudcu o trovách sťažnostného konania, ktoré by prenášalo rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku na odvolací súd popiera princíp procesnej ekonómie zamýšľaný zákonodarcom i samotný charakter tzv. „porozsudkovej agendy“ zverenej na rozhodovanie okresnému súdu (súdnemu úradníkovi) a v prípade podania sťažnosti proti jeho rozhodnutiu sudcovi tohto istého súdu (§ 248 až § 250 CSP). Rozhodnutie sudcu okresného súdu o sťažnosti, vrátane rozhodovania o nároku i výške trov sťažnostného konania treba preto považovať za rozhodnutie „opravného súdu“. Formálne síce o sťažnosti rozhoduje sudca okresného súdu, teda súdu prvej inštancie, ale v danom prípade sudca pri tomto rozhodovaní plní funkciu „opravného súdu“. Podľa odvolacieho súdu v tomto prípade nemôže zakladať prípustnosť odvolania ani § 357 písm. m) CSP. Uvedené zákonné ustanovenie totiž pripúšťa odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, len vo väzbe na rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (§ 261 ods. 1 CSP).

38. V danej súvislosti netreba opomínať, že v zmysle článku 142 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky proti rozhodnutiu zamestnanca súdu povereného sudcom je vždy prípustný opravný prostriedok, o ktorom rozhoduje vždy sudca. Takouto úpravou je práve rozhodnutie sudcu o sťažnosti proti uzneseniu vydanému súdnym úradníkom v zmysle vyššie citovanej právnej úpravy. O sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania (§ 248 až § 249 CSP). Spôsoby rozhodnutia sudcu o sťažnosti upravuje § 250 CSP.

39. Z uvedeného vyplýva, že o sťažnosti teda nerozhoduje krajský súd ako odvolací súd (§ 34 CSP), ale rozhodne o nej sudca súdu, ktorého súdny úradník napadnuté rozhodnutie vydal (§ 248 CSP). Práve tým je naplnený článok 142 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky .

40. Žiada sa dodať, že v zmysle ustálenej judikatúry skutočnosť nesprávneho poučenia účastníkov konania (v súčasnosti strán sporu) o prípustnosti opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu zo strany súdu nezakladá ich procesnú legitimitáciu jeho uplatnenia, keďže jeho prípustnosť je ex lege vylúčená (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžf 47/2010 zo dňa 7. decembra 2010). Obdobne sa poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Sžo 150/2010 zo dňa 12. júla 2010 ktorý uviedol, že ...„najvyšší súd odvolanie žalobcov podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol, aj napriek tomu, že krajský súd poučil účastníkov, že odvolanie je prípustné, pretože ani nesprávne poučenie súdu nemôže založiť prípustnosť odvolania tam, kde zákon odvolanie nepripúšťa“.

41. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že proti analogickému použitiu úpravy odvolania možno postaviť pomerne zásadné výhrady spočívajúce na fakte, že zo systematického výkladu môžeme spoľahlivo ustáliť ten záver, že sťažnosť nie je opravným prostriedkom, ale prostriedkom procesnej obrany. Túto interpretáciu subsidiárne dopĺňa zákonodarcu v dôvodovej správe, kde je táto skutočnosť konštatovaná expressis verbis. Sťažnosť ako prostriedok procesnej obrany nemožno stotožňovať s opravným prostriedkom, akokoľvek z pohľadu ústavnoprávneho ide v oboch o dostupné prostriedky nápravy. Z tohto dôvodu nemožno analogicky aplikovať pri rozhodovaní sudcu o sťažnosti ustanovenia o odvolaní.

42. Nakoľko zákon výslovne zveruje rozhodovanie o sťažnosti súdu prvej inštancie, proti ktorému Civilný sporový poriadok nepripúšťa možnosť podať odvolanie, nie je v prejednávanej veci dané oprávnenie odvolacieho súdu rozhodovať o odvolaní žalovaného proti výroku III. napadnutého uznesenia okresného súdu č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta 2017, ktorým sudca/sudkyňa pri rozhodovaní o

sťažnosti proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom zároveň priznala žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % za podanie sťažnosti proti uzneseniu č.k. 10Cb/311/2016-44 zo dňa 17.5.2017.

43. Neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že v súvislosti s podaním sťažnosti proti uzneseniu vydanému súdnym úradníkom môžu vzniknúť niektorej zo strán sporu trovy. Podľa názoru odvolacieho súdu je však súd prvej inštancie (v danom prípade sudca) povinný rozhodnúť tak o nároku, ako aj výške trov vzniknutých v súvislosti s konaním o sťažnosti. S prihliadnutím na argumentáciu uvedenú vyššie však nemožno vyvodiť záver, že o výroku sudcu, ktorým bolo rozhodnuté o nároku, alebo aj výške trov vzniknutých v súvislosti s podanou sťažnosťou, je prípustné odvolanie. V konaní o sťažnosti s konečnou platnosťou totiž rozhoduje súd prvej inštancie. Zákon proti uzneseniu súdu prvej inštancie v takom prípade už žiadny opravný prostriedok nepripúšťa.

44. Podľa odvolacieho súdu v danom prípade opätovné dvojfázové rozhodovanie súdu o trovách konania, (t.j. keď sudca v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti najprv rozhodne o nároku na ich náhradu a následne by mal o výške týchto trov rozhodnúť súdny úradník, proti rozhodnutiu ktorého je vždy prípustný opravný prostriedok), je v rozpore s princípom hospodárnosti konania upraveného v Článku 17 základných zásad Civilného sporového poriadku a tiež v rozpore s účelom konania súdu o sťažnosti. Práve v tomto prípade je však daný priestor pre analógiu iuris, keď konajúci súd má možnosť postupom podľa Článku 4 ods. 2 základných zásad Civilného sporového poriadku vysloviť: „Ak sudca rozhoduje o sťažnosti proti uzneseniu súdneho úradníka podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne v tomto rozhodnutí zároveň o nároku na náhradu a o výške trov konania o sťažnosti.“

45. Uvedenej argumentácii nasvedčuje i úprava týkajúca sa rozhodovania súdu o trovách konania pri vydaní platobného rozkazu (§ 265 CSP). Výrok o trovách konania v platobnom rozkaze je síce výrokom o výške náhrady trov konania, ktorý však v sebe zákonite konzumuje aj rozhodnutie súdu o nároku (žalobcu) na ich náhradu.

46. Na základe uvedeného možno teda uzavrieť, že na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu vydanému sudcom súdu prvej inštancie, ktorý v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti proti uzneseniu vydanému súdnym úradníkom (postupom podľa § 248 a nasl. CSP), rozhodol o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti, nie je daná funkčná príslušnosť Krajského súdu v Žiline, ale ani iného odvolacieho súdu (§ 34 CSP).

47. Vzhľadom k tomu, že nedostatok funkčnej príslušnosti súdu je neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, Krajský súd v Žiline konanie o odvolaní žalovaného v podaní zo dňa 31.08.2017 (č.l. 59 spisu) proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č.k. 10Cb/311/2016-54 zo dňa 1. augusta 2017 vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti s poukazom na § 161 ods. 2 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP zastavil.

48. V neposlednom rade ako i z dôvodu zachovania právnej istoty strán konania, odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline pod sp.zn. 6Co/48/2018 zo dňa 28. februára 2018, ktorý rozhodoval ako súd odvolací o totožnej skutkovej situácii a dospel k zhodným záverom ako súd odvolací v prejednávanej veci.

49. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

50. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP, nakoľko v odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca. O výške náhrady trov odvolacieho konania s poukazom na § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie.

51. Rozhodnutie bolo odvolacím súdom prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.